

sende danske Kroner i Kontanter eller Checks til Udlandet, skønt det synes ganske naturligt, at man anvender Landets Mønt til at betale med, heller ikke kan man indbetale Beløbet til dansk Bank eller Vekselerer til Fordel for en udenlandsk Forbindelse, og — nu kommer det værste — man kan ikke en Gang fra Udlandet lade trække paa sig i danske Kroner. Dette sidste vil med Nødvendighed gøre et foruroligende Indtryk paa Udlandet, thi det har man endnu ikke set Magen til, undtagen i Lande, hvor Valutaen var fuldstændig deprecieret, med andre Ord fuldstændig nede paa Bankerotgrænsen, som den har været rundt omkring i forskellige Stater, men Gudskelov er meget langt fra at være i Danmark. Verden over er der to store Betalingscoutumer, den ene er den, som f. Eks. et lille Land som Danmark hidtil naturligt har anvendt overfor et Land som England, at den danske Importør betaler den engelske Eksportør, den Mand i England, der eksporterer Varer til Danmark, ved at afkøbe den danske Eksportør af f. Eks. Smør, Flæsk o. s. v. hans Valutafordring og bruge den som Remisse. Det er med andre Ord det, man udtrykker saaledes, at vi hidtil i stort Omfang overfor England har afgjort vor Gæld ved at sende Sterlingremisser. I sin Tid, i 1857, var det ogsaa Coutume mellem Lande som f. Eks. Amerika, der er saa langt større end Danmark, og England, at Amerikaneren sendte Englænderen Sterlingremisse, naar han havde en Gæld at afgøre i England. Derefter forandrer Betalingscoutumen sig imidlertid meget hurtigt, og nu er det saaledes, at der trækkes i Dollars. Den Gang var der end ikke nogen Notering paa Dollars paa New Yorks Børs, nu er der som bekendt, den spiller, som vi alle sammen ved, oven i Købet en meget betydelig Rolle. Dernæst kommer jeg til den anden store Betalingscoutume, den, som anvendes i de fleste Tilfælde, og som er naturlig i Lande, der staar i stadig, fredelig og tillidsfuld Samhandel, nemlig at den udenlandske Kreditor trækker paa Debitorlandet i Landets Mønt. Det er jo et Giv Agt om, at samme Mønt maa være en ualmindelig slet Mønt, naar man siger: Det kan du ikke faa Lov til. Sagen er den, at man kan aldrig forbyde Englænderen at trække paa sit Tilgodehavende i dansk Mønt, men den danske Debitor maa altsaa forklare ham, at det maa han ikke gøre, ifølge en ny speciel Lov forbydes det ham at betale denne Tratte — om det nu lader sig gøre overfor Vekselloven og lignende, skal jeg ikke fordybe

mig i, da jeg ikke er Jurist, det synes mig meget tvivlsomt, men hvad der er klart, er dette, at naar vi griber ind i den store internationale Betalingsmekanisme og fortæller Udlandet, at den ene af de store Betalingscoutumer kan man ikke anvende overfor Landet, saa prostituerer man Landet paa det farligste. At man overhovedet skal gaa saaledes i Detailler, viser, hvor overordentlig kunstige saadanne Bestemmelser er; ogsaa heri har den tidligere Handelsminister Hr. Jørgen Christensen i sine Udtalelser i det andet høje Ting paa Partiet Venstres Vegne været enig, idet han begyndte med at udtale Haabet om, at vor Krone ikke vilde falde stærkt i den nærmeste Fremtid, men derefter fortsatte: imidlertid er der „een Ting, der vil kunne virke stærkt i den Retning, og det er den tilstedeværende Frygt for, at Regeringen vil indføre Foranstaltninger, der hindrer Erhvervene i at handle, som de nu mener, det er rigtigt, i at forsyne sig og købe, naar de finder det rigtigt.“ Med andre Ord, det, man i det hele taget vil, er at regulere, saaledes at en Købmand, medens han tidligere har haft Lov til at skalte og valte, som han vil, herefter ikke skal kunne disponere, forsyne sig og købe, naar han finder det rigtigt, men naar Valutacentralen finder det rigtigt.

Hvor kunstigt det hele er, ser man maaske bedst af den Ændring, som man paa Venstres Initiativ har faaet indført i Loven i Folketinget, og som den højtærede Erhvervsminister lige berørte, hvorefter det tillades i Udlandet boende Personer eller dør hjemmehørende Institutioner at trække paa Banktilgodehavender her i Landet. Ja, alene det, at Valutacentralen fremkommer med et Forslag, uden at en saadan Bestemmelse fandtes deri, synes paa en forfærdende Maade at vise, hvorledes Valutacentralen ikke magter hele dette Emne. Det vilde jo have været en fuldkommen Skandale overfor Udlandet, hvis vi ikke havde faaet dette med. Men saa snart vi har faaet det med, spørger man uvilkaarlig sig selv: Ja, men nytter det hele saa noget? Hvad siger man til følgende Maade at gøre det paa? En Mand, der ønsker at undgaa Valutacentralens Tyranni, ikke vil anti-chambrene hos den, ikke vil være afhængig af dens Forgodtbefindende, lader i Landmandsbanken f. Eks. et Beløb overføre fra sin Konto til Hambro. Det maa han da have Lov til. Han arrangerer sig med Hambro saaledes, at naar han f. Eks. importerer Klæde fra England, betaler han denne Leverandør med en Check paa